

N:o 121.

Af herr **N. Petersson** i Runtorp, *om ändrad lydelse af 23 kap. 6 och 7 §§ strafflagen.*

Det torde vara ett känt förhållande, att redlighet i handel och vandel på senare tider i betänkelig grad ringaktas, så att förtroendet man och man emellan mer och mer rubbats. Frågar man sig hvad är orsaken härtill, så kan jag ej finna annat än att vår gällande lag, och tillämpningen deraf har ingen ringa del deri. I synnerhet anser jag, att strafflagens 23 kap. 6 och 7 §§ i allmänhet skydda den bedräglige och vårdslöse gäldenären mer än rättvisligen är och så, att han vanligen går straffri.

Vid 1888 års riksdag hade dåvarande justitieombudsmannen i sin embetsberättelse gjort hemställan till Riksdagen i enahanda syfte, som jag nu afser, men lagutskottet afstyrkte bifall till denna hemställan af det skäl, att ifrån regeringen väntades förslag om åtskilliga ändringar i strafflagen. Dessa ändringar hafva, som vi känna, framkommit och vid 1890 års riksdag biföllos väsentligen desamma. Men uti den lag, som i följd häraf utfärdades den 20 juni 1890, har 23 kap. med den dervid gjorda ändringen blifvit annu mera fördelaktig för den bedräglige och oförsynte gäldenären, igenom det, att allmän åklagare betagits all rätt till åtal mot sådana gäldenärer och att endast målsegande eger rätt dertill.

För att undvika vara vidlyftig med denna motion, får jag som stöd för detta mitt förslag åberopa alla de skäl, som äro anförda i förenämnda justitieombudsmannens berättelse och som återfinnas uti lagutskottets betänkande n:o 11 vid 1888 års riksdag.

Med anledning häraf f r jag föreslå, att Riksdagen ville besluta den ändring i så väl 6 som 7 §§ i 23 kap. strafflagen, att dessa paragrafer erhålla följande lydelse:

§ 6.

Den, som gjort sig skyldig till ansvar efter 5 § och efter 2 § eller 3 §, ehvad det  r gäldenär eller sådan syssloman, som i 4 § sägs, vare ej f r ansvar fri, äfven om han inför rätten kan styrka, att borge-n rerna i konkursen blifvit till fullo förnöjda.

§ 7.

Brott, som i 2 eller 3 § omf rm las, ehvad de begåtts af gäldenären eller, efter ty i 4 § sägs, af syssloman, så ock brott, som i 5 § omf rm les, m  åtalas af allmän åklagare eller af m lseganden.

Derest lagutskottet skulle, för vinnande af det syftemål som jag h r afser, finna mera lämpligt, att dessa 6 och 7 §§ kunna till kraft och verkan upphäfvas eller annorlunda formuleras,  n mitt förslag upptager, f r jag jemväl yrka, att lagutskottet afgifver förslag härom.

Stockholm den 28 januari 1892.

Nils Petersson.
